ధనిక వితంతువు

వివాహం అయి సరిగా రెండు సంవత్సరాలైనా నిండీ నిండకముందే భర్త రంగారావు మరణించడం సరస్వతికి చాలా కోపాన్ని చిరాకునూ కలిగించింది అట్లని ఆమెకు అసలు ఏమాత్రం విచారం కలగలేదని కాదు జడలో గుచ్చుకునే పిన్ను పోయినా, యిల్లంతా వెతికి వెతికి, చివరికి నౌకర్ని బజారుకు పంపి కొత్తపిన్నులు తెప్పించుకునేది ఆ సందర్భాల్లో ఆమెకు కలిగేది అచ్చంగా కోపమేనా అంటే - కాదు విచారం కూడానూ! కాని యిప్పుడు జరిగిన యీ లోటు ఏ నౌకర్నో బజారుకు పంపి, తేలిగ్గా పూర్తి చేసుకోగలిగింది కాదు తానే ఎంతో ఓర్పుతో తెలివితేటల్నీ, అందాన్నీ - ముఖ్యంగా ఎంతో విచక్షణాజ్ఞానాన్నీ వుపయోగించి భర్తి చేసుకోవాలి

"అంతగా ప్రపంచానుభవం లేనిదానివి! మీ ఆయన బోలెడాస్తిని నీ పేర పెట్టి పోయాడు నీవు మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకునేందుకు మే మెవరమూ అభ్యంతరం చెప్పం కాని కాని, ఆ వొచ్చే మొగవాళ్ళు నీకోసం వస్తున్నారో లేక నీ ఆస్తికోసమో బాగా ఆలోచించి మరీ నిర్ణయానికి రావాలి"

భర్త పోయిన నెలరోజుల తరవాత, తనను ఓదార్చేందుకు వచ్చిన పిన్ని చెప్పిన యీ మాటలు, యిప్పటికీ సరస్వతి చెవుల్లో ప్రతి ధ్వనిస్తూనే వున్నై పిన్నిలో ఎంత అనుభవం వుంది! ఎంత లోకజ్ఞానం!!

కిటికీ దగ్గరగా కుర్చీ లాక్కుని, ఒక రెక్క తెరచి సరస్వతి ఆలోచనలో మునిగిపోయింది

తను ఎవరితోనూ చెప్పలేదు అయినా అసలు అలాంటి భావాన్ని కలిగివుండడమే ఎంతో దారుణంగా అందరూ భావిస్తారు కాని స్వగతంగా అనుకోవచ్చు

'భర్త చనిపోయినరోజున తనకు ఎంత సంతోషం కలిగింది!'

సరస్వతి నిలువుటద్దం ముందుకు వెళ్ళి నుంచుని— నిలువెల్లా ఒక్కసారి చూసుకుని నవ్వుకున్నది గదితలుపుకు లోపల గడి వేసివున్నదో లేదో అని ఒకమారు తలుపు వంకచూసి——

"నీవు అదృష్ట వంతురాలవమ్మాయ్! నీయౌవనాన్నంతా కొంచెం కొంచెంగా ఎందుకుతాక్కుముందే— కనీసం ఏఒకరిద్దరు పిల్లలో కలక్కముందే— ఆ పీడ వొదలి పోయింది"

కిలకిల నవ్వుకుంటూ ఆమె తిరిగి కిటికీ దగ్గర కూర్చున్నది

లోకంలో ఏదంపతులూ, ప్రథమరాత్రే, ప్రథమానుభవంలోనే ఒకళ్ళకు ఒకళ్ళు నచ్చకపోవటం అంటూ వుండదు కానీ తను ఆ తొలనాటి రాత్రే, రంగారావును ఎంతెగా అసహ్యించుకున్నది! ఎంతగా ద్వేషించింది!!

తను సిగ్గువల్ల మాట్లాడలేక పోవడానికీ భయంవల్ల అతడి పట్టు వదలించుకునేందుకు చేసే ప్రతి ప్రయత్నానికీ, అతడు

ఏదో ఒక దుష్టకారణాన్ని వూహించి ఎంతగా తనను బాధ పెట్టాడు! ఎంత నీచమైన అనుమానాలు వెలిబుచ్చాడు !!

"ఇదిగో! ఈ నీరంకకు వాత్స్యాయనుడు చెప్పే కారణం యిది ఆ భయానికి (వాడెవడో ఆ ఇంగ్లీషు పేరు ఆమెకు గుర్తులేదు—) యిచ్చే జవాబు— యిది నేను సర్వీస్ కమిషన్ ప్యాసవకుండా వుద్యోగం కోసం ప్రయత్నించ లేదు అలాగే యీవుద్యోగానికి అవసరమైన శాస్త్రాన్ని చదవకుండా నేను పెళ్ళిచేసుకోలేదు యింతకీ— మీ యింటిపక్క— వాడితో— యిదీ వరస! అలాంటి భర్త చనిపోతే యితర్ల కళ్ళ నీళ్ళు తుడిచేందుకు తను ఆనాడు భోరుమంటూ ఏడ్చినా సంతోషించకుండా ఎలా వుండగలదు ?

తను వునర్వివాహం చేసుకోవడం నిశ్చయం దాన్ని వీరేశ లింగం గారైనా ఆపలేడు కాని ఎవర్ని ?

సరస్వతి కలం తీసుకుని, వరసగా తన యింటికి, తన కోసం వచ్చి పోతూండే పురుషుల పేర్లు రాయడం మొదలు పెట్టింది ఈ వచ్చే వాళ్ళల్లో ఎవరు తన కోసం? ఎవరు తన ఆస్తి కోసం ?

వెంకటస్వామి వీడో దొంగ వీడి దృష్టి ఎప్పుడూ తనమీద కంటె తన కుర్చీల మీదికీ, వెండి కంచాలు, గ్లాసులు, యినపపెట్టెల మీదికీ పోతూ వుంటుంది

శంకరం వీడికి తను కావాలో, లేక తన ఆస్తి కావాలో, రెండూ కావాలో, అసలు రెండూ అక్కర్లేదో చెప్పడం కష్టం తన ఎదట ఎప్పుడూ చలిజ్వరంతో బాధ పడుతూన్న వాడిలా వణుకు తుంటాడు అచ్చగా కొమ్ముల్లేని పొటేలు

సారథి వీడు సరస్వతి గబగబా ఆ 'వీడు' అని రాసిన దాన్ని కొట్టేసి, కలం టేబిలుమీద పెట్టి కుర్చీలో చేరగిలబడి ఒక దీర్ఘమైన నిట్టూర్పు విడిచింది శరీరం పులకరించినట్టూ, పమిట జారిపోతున్నట్టూ, తనను ఏవో రెండు బలమైన హస్తాలు అలా కుర్చీలోనుంచి పైకి ఎత్తి గగనమార్గాన ఎత్తుకుపోతున్నట్టూ ఏదో అనిర్వచనీయమైన బాధా, ఉద్రేకమూ, విభ్రాంతి అలా కప్పేస్తున్నట్టూ, తను వూహించుకునే స్వాప్నిక లోకాల తలుపులు తెరుచుకున్నట్టూ ఆమె హృదయం, శరీరం–రెండూ తన్మయత్వంలో చిందులు తొక్కినై

సరస్వతి గట్టిగా నేత్రాలను బంధించి సారథినుంచి ఆ కోటూ యింకా ఆ సంబంధమైన కల్పిత ఆటంకాలను వేరు పరిచి, అతడికి ప్రకృతి ప్రసాదించిన వాస్తవిక రూపాల్ని తన సర్వేంద్రియాలతోనూ బంధించి, పరీక్షకు ఉపక్రమించింది

తక్కిన మగజాతినుంచి అతన్ని వేరుపరుస్తున్న లక్షణాలేమిటి? ఆ వుంగరాల జుట్టు కండలు తిరిగిన శరీరం, అతి విశాలమైన నేత్రాలు, యెత్తయిన వక్షస్థలం! సరస్వతి దీర్ఘంగా మరోమారు నిట్టూర్చింది

కండలూ విశాల నేత్రాలూ మాత్రమే లెక్కలోకి తీసుకుంటే–వెంకటస్వామికి నలుగురికి సరిపడేంత పెద్దకళ్ళూ, ఆ శంకరానికి మరో యిద్దరికి ఎదురు యివ్వగలిగినంత శరీరమూ, కండలూ వున్నై కాని–సారథిమనిషే వేరు! అసలు బ్రహ్మకు తెలీకుండా ఆయనభార్య స్వంతానికి యీ పూర్ణమానవుణ్ణి తయారు చేసుకుని, ఏ పవిత్ర బాధ్యతో గుర్తుకు రావడంవల్ల, యీ జీవిని కళ్ళుమూసుకుని భూలోకానికి జారవిడిచి వుంటుంది

ఆడవాళ్ళను సృష్టించే బాధ్యత తను తీసుకుని, మగ వాళ్ళను తీర్చి దిద్దేపని భార్యకు వదిలేస్తే, యీ లోకంలో యింత స్వల్పంగా సారధిలాంటి అందగాళ్ళు పుట్టటం, వాళ్ళను ఆకర్షించేందుకు తనలాంటి వాళ్ళు యితర్లతో పోటీచేయవలసిన అవసరం కలక్కపోను

ఇంతకీ సారధి తనను ప్రేమిస్తున్నాడా? అతడి వుంగరాల క్రాపులాగానే అతడి హృదయం వెలిబుచ్చే భావాలు కూడా చాలా చిక్కగా గజిబిజిగా వుంటై కాని ఒకటిమాత్రం నిజం అతడు తన ఆస్తికోసం మాత్రం తన యింటికి రావడం లేదు అసలు అంత ఖరీదైన సూట్లువేసే, అంత అందంగావుండే పురుషుల దృష్టి-యెప్పుడూ రూపాయి అర్ధరూపాయి మీద లగ్నంకాదు వాళ్ళు తమ సౌందర్యానికి యీడువచ్చే సౌందర్యం కోసం ప్రయత్నిస్తుంటారు అయితే తనలో సారధిని ఆకర్షించేంత అందం, యౌవనం వున్నయ్యా?

సరస్వతి కుర్చీలోనుంచి లేచి అద్దం ముందుకు వెళ్ళింది రోజుకు లెక్కపెట్టలేనన్ని మార్లు అదే అద్దంలో— అదే రూపాన్ని చూసుకున్నా— ఆ నాడు ఆమెకు ఏదో పరీక్షలో కూర్చున్నట్టు, యెవరితోనో పోటీచేసి గెలిచేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నట్టు తోచింది తనరూపాన్ని అన్నివైపులనుంచీ పరీక్షించుకుని తృప్తితో తలవూపింది అవును-తన అందం నేత్రాలు లేనివాడుకూడా గ్రహించ గలిగినంత గొప్పది మరి అంత పెద్ద నేత్రాలతో సారధి

బయట ఎవరో తలుపు తట్టారు సరస్వతికి చెడ్డచిరాకు కలిగింది తన తీయని వూహాలకు అంతరాయం కలిగించే వీళ్ళె

వరు ? సారథిమాత్రం కాదు అతడు ఆ వేళలో ఎప్పుడూ రాడు ఆమె చాలా కోపంగా బిగ్గరగా ప్రశ్నించింది "ఎవరూ?"

'ఓసి పనిదయ్యమా' అనుకుంటూ తలుపు తెరిచింది

"ఎందుకు ?"

"పోస్టు జవాను వచ్చాడు ఉత్తరాలు "

"ఈ మాత్రానికి నన్నెందుకు లేవాలి ? నువ్వు ఎందుకు తేగూడదూ ?"

"ఏదో రిజిష్టరు వుత్తరం-మీరు సంతకం కావాలంటున్నాడు "

సరస్వతికి భయాశ్చర్యాలు రెండూ కలిగినై రిజిష్టరువుత్తరమేమిటి ?

సంతకంపెట్టి వుత్తరం తీసుకుని, కవరు విప్పింది ఏవో కోర్టు ముద్రలు ! సాంతం చదివి విసుగ్గా నేలకు కొట్టింది

"అంతగా, ఆయనరాసిన యీ ఆస్తి నాకు చెల్లదనే నమ్మకమే వున్నవాళ్ళు దావాకు పోవడం ఎందుకు, చక్కగా వచ్చి ఆక్రమించుకోక "

సరస్వతి మాటలువిని పనిమనిషి ఆదుర్దాగా అడిగింది "ఏం జరిగింది అమ్మగారూ ? ఏం జరిగింది?"

"ఆస్తినాకు రాయడం చెల్లదంటూ ఆయన చెల్లెలూ వాళ్ళూ నామీద దావా వేశారు "

పనిమనిషి మాట్లాడ లేదు సరస్వతి దాని మౌనానికి ఆశ్చర్యపోయి ముఖంవంక నిదానంగా చూసింది దాని ముఖంలో నిర్లక్ష్యతా, అలసభావం స్ఫుటంగా కనబడుతున్నై

"అప్పను ఇంత ఆ స్థితిపుండడంవల్లే వీళ్ళంతా నా చుట్టూ తిరుగుతూ, అడుగడుగుకు మడుగులొత్తు తున్నారు అది కాస్తా పోతే ఆఖరిం సారధికూడా "

ఆ భావాలకు సరస్వతి అంతటితో స్వస్తిచెప్పింది వణుకు తున్న చేతుల్తో — ఆ కిందపడి వున్న వుత్తరాన్ని తీసుకుని లాయరు దగ్గరకు బయలు దేరింది

సరస్వతిని చూస్తూనే అడ్వకేటు జగన్నాధం కుర్చీలోనుంచి లేచి రెండు చేతుల్తో ఆహ్వానించాడు అతడు చేసే మర్యాదా కనపరచే విచక్షణాచూ స్తే అతడు తనకోసమే 'లా' చదివాడా అన్నట్లు ఆమెకు తోచింది ఉత్తరం సాంతం ఓమారు చదివి—

"ఈ దావా మనను ఏమీచేయదు ఈ కేసు నాదిగా చూచుకొని పనిచేస్తాను ఒక్కమారు మాత్రం మీరు రంగారావు రాసిన విల్లుకు సంబంధించిన కాయితాలు చూపించాలి "

"అయితే సాయంత్రం తెస్తాను" లాయరు మాటలు సరస్వతికి ధైర్యాన్ని కలిగించినై

"వద్దు! వద్దు! నేనే మీ యింటికి వస్తాను రంగారావు నా క్లాసుమేటు పైగా నేను బ్రహ్మచారిని — ఇంటివద్ద పని కూడా ఎక్కువ లేదు "

సరస్వతి అతడికి నమస్కరించి బయటకు వచ్చింది తను సెలవు చెప్పేటప్పుడు అడ్వకేటు వేసిన పోజుచూ సే ఆమెకు నవ్వూ, అసహ్యమూ కలిగినై భగ్నప్రేమతో జీవితంమీద విసిగి, మేడ మూడో అంతస్థునుంచి రోడ్డుమీదికి దూకి ఆత్మహత్య చేసుకునేందుకు తయారయ్యే న్యూధియేటర్స్ ట్రాజడీ యాక్టర్లాగా అతడు ముఖం పెట్టాడు తను బ్రహ్మచారినంటూ చెప్ప

డము అప్రస్తుతం లోకానికి తనంటే పిచ్చి ఎత్తింది ఇంతకూ వాళ్ళకొంత వలసింది తనా, లేక జార్జిటౌన్‌లోని రెండుమేడలూ, యిరవై ఎకరాల పొలమూ?

ఆమెను యీప్రశ్న ఆ రోజల్లా బాధించింది మొత్తంమీద, దావా తనను ఏమీ చెయ్యలేదు ఆ విషయంలో ఏమాత్రం అనుమానంవున్నా, లాయరు ముందుగానే ఫీజు అడిగేవాడు— తరవాత, ఆ పక్షిపోజు వేసేవాడు కాదు

సరస్వతి ఆ సాయంత్రంటాయిలెట్ అయ్యేందుకు మామూలు కన్న ఓఅరగంట కాలం ఎక్కువ వినియోగించింది ఆరుగంటల కల్లా తప్పకుండా సారథి వస్తాడు దావా విషయం అతడితో చెపితే ఎలా ఫీలవుతాడో చూడాలి తన హృదయాన్ని కూడా కొంతవిప్పితే ఆమెకు వెంటనే ఎన్ని చేసిన హెచ్చరిక గుర్తు కొచ్చింది తన పునర్వివాహానికి ఆ రెండుమేడలూ సహాయ కారులు కాకపోగా తన ఆనందానికి అడ్డువచ్చే రెండు సజీవ భూతాల్లాగా ఆమెకు తోచినై

కిందమెట్లమీద చప్పుడయింది సరస్వతి ఆ వైపుకు ఓమారు చూచి అద్దంలోకి నవ్వింది అతడు వస్తున్నాడు అతడిరూపంలో వున్న విలక్షణతే, అతడు మెట్లమీద చేసేశబ్దంలో కూడా వుంది అడుగుల చప్పుడునుబట్టి సారథి అవునో కాదో తను చెప్పగలదు

గదిలోకి వస్తూనే 'నమస్తే' అన్నాడు సరస్వతి అతణ్ణి చూస్తూనే తన్మయత్వం చెందింది నిలువుపాపిటతో, నిలువునా కొత్తసూటువేసి అతడు ముందుకు వస్తూంటే— ఓఅత్తరు దుకాణాన్ని మన్మథుడు మోసుకొస్తున్నట్టు ఆమెకు తోచింది

మామూలు ధోరణిలోనే సంభాషణ సాగింది ఆ రోజు పట్టణంలోని సినిమాలు పుష్పవల్లి కన్నాంబ, చల్లారాం సిల్కుషాపులోకి కొత్తగా వచ్చిన చీరలు యింటిపక్కన వున్న షాహుకారు మూడో భార్య ముచ్చటా—అంతా

సరస్వతి యీ మామూలు చర్చలన్నీ ముగిసిన తరువాత, నిబ్బరంగా అన్నది-

'నామీద—ఆయన చెల్లెలూ వాళ్ళూ ఆస్తికోసం దావా వేశారు "

సారథి వులిక్కిపడ్డాడు అతని మొహానికి అడ్డంగా, ఓ విషాద మేఘం యిట్టె దాటిపోయింది

"ఎవరు చెప్పారు?"

"ఇవ్వాళే రిజస్టరు వుత్తరం వచ్చింది లాయరుతో "

సారథి ఆమె మాటకు మధ్యలోనే అడ్డువచ్చి-"లాయరు ఏమన్నాడు?" అని ప్రశ్నించాడు

"ఏమీ భయపడవలసిన పని లేదన్నాడు "

సారథి బాగా కుర్చీలో ఆనుకని సిగరెట్టు ముట్టించాడు అతడిలో ఏదో మధురభావం కట్టలు తెంచుకుని బయట పడేందుకు ప్రయత్నం చేస్తోందని సరస్వతి గ్రహించింది

"ఒక వేళ నాఆస్తి అంతా పోతుందనుకోండి అప్పుడూ మీరు యిలాగే " అతడు తల నాజూకుగా ఓపక్కకు వంచి "నేను మీఆస్తిచూసి మీయింటికి రావడం లేదు" అన్నాడు

ఎన్నడూ లేనిది ఎందువల్లో ఆ సమయంలో—అతెడి కుడి కన్ను మాత్రం సెకండు కాలంలో మూసుకుపోయి, యిట్టే తెరుచుకున్నది సరస్వతి కలవర పడింది జుట్టూ, చీరా,

అవసరంలేక పోయినా అనవసరంగా సరిదిద్దుకుని—చిరునవ్వుతో అన్నది—

"అయితే ఎవర్ని చూసి? "

సారథి కుర్చీలోనుంచి లేచాడు సరస్వతి ఆవేశంతో సిగ్గుతో కుర్చీలో కుంచుకు పోయింది రంగారావుకూడా యింత ధీమాగా హుందాతనంతో కాక పోయినా, ఏవో కొన్ని ప్రత్యేక వేళల్లో యిలాగే లేచేవాడు

సారథి ఆమె చెయ్యిపట్టుకుని మీాదకు వంగి అన్నాడు "ఆస్తిఅంతా పోయినా, ఆఖరికి కట్టుకున్న యీాఖరీదైన పట్టుచీర మీా మీాద లేకపోయినా, నేను మీా ఇంటికి వస్తూనే వుంటాను, ఎవరికోసం " అతడు కుర్చీలోనుంచి సరస్వతిని బొమ్మను ఎత్తినంత సునాయాసంగా పైకిఎత్తాడు ఆమెకు స్వర్గానికి చేరేందుకు యింటికప్పు అడ్డుకున్నట్టుగా తోచింది

సారథి మరుసటిరోజునా వచ్చాడు రెండోనాడూ మూడో నాడూ, ప్రతిరోజు వచ్చి పోతూనే వున్నాడు అతడే స్వయంగా ఆమె గోడకు తగిలించిన క్యాలెండర్లో తారీఖులు చింపుతూండే వాడు ఆ పాత క్యాలెండరు అయిపోయి కొత్త క్యాలెండరు ఆమె తగిలించింది యింకా అతడు వస్తూపోతూ తారీఖులు చింపుతూనే వున్నాడు

సరస్వతి - వివాహ విషయం ఎప్పుడు హెచ్చరించినా అతడు ఒకే జవాబు యిస్తూండేవాడు "దావా విషయం తేలిన తరవాత" ఆమెకు ఆ జవాబు చాలా సమంజసంగానే కనపడింది గెలుస్తామనే గట్టి నమ్మకమున్నా, అది తేలిపోయిన తరవాతనే మనశ్శాంతి కలుగుతుంది

ఆరోజు యింకా సారధి వచ్చేందుకు రెండు గంటల వేళ వుండనగా, సరస్వతి ముస్తాబయ్యేందుకు ప్రారంభించింది ఎందు వల్లనో ఆ వేళ ఆమెకు రంగారావు గుర్తుకొచ్చాడు

రంగారావుకూ, సారధికీ శరీరతత్వంలోలాగే మనస్తత్వంలో కూడా ఎంత భేదం వుంది! సారధికి–తను లేనప్పుడు ఆమె ఏం చేస్తుంటుందనిగాని, యెక్కడికి వెళ్తూంటుందనిగాని ధ్యాసే వుండదు దావా విషయం గుర్తుకొచ్చినప్పుడు మాత్రం ఏదో కొంత బాధ పడుతూంటాడు మనిషికి మతిమరుపు జాస్తి ప్రతిరోజూ యింటిదగ్గరనుంచి వచ్చేటప్పుడు మనిపర్సు జేబులో వేసుకోవడం—— తనే ఐదో పదో యిరవయ్యో అతడికి తెలీకుండా కోటు జేబులో పెడ్తూండడం పరిపాటి మనిషికి యెంత మరపూ అంటే–అలా తను జేబులో వేస్తూండే డబ్బు విషయం యెన్నడూ తనతో అనలేదు అసలు అలాంటి స్వల్ప విషయాలు అతడికి గుర్తుకురావు నిండు హృదయం

మళ్ళీ యెవరో బయట గట్టిగా తలుపు తట్టారు సరస్వతి కోపంతో గట్టిగా కేక వేసింది 'యెవరు? తనకు యిలాంటి తీయని తలపులు కలిగినప్పుడల్లా ఆ పనిముండ ఎప్పుడూ భంగం కలిగిస్తూనే వుంటుంది

"నేనమ్మా నేను!"

"ఓ పనిదయ్యమా" అనుకుంటూ తలుపు తెరిచింది

"ఎందుకు?"

"లాయరుగారు జవాన్ను పంపారు"

సరస్వతి ఆతృతగా కిందకు దిగివెళ్ళింది శుభవార్తేనా?

"వాళ్ళు వేసిన దావా ఓడిపోయింది మనం గెలిచామని జగన్నాథంగారు మీతో చెప్పమన్నారు రాత్రికి మాట్లాడేందుకు స్వయంగా వారే వస్తామన్నారు"

ఆమె మారు మాటాడకుండా జవానును వుండమని చెప్పి, పెట్టెలోనుంచి పది రూపాయలు తీసి పనిదానిచేత అతడికి యివ్వమని పంపింది

ఆనంద భారంతో, ఆమె కదలలేక కుర్చీలో చేరగిల పడింది తనతో సారథి వివాహం, దాంపత్య జీవితం యింక యిద్దరూ బహిరంగంగానే సినిమాలకూ బీచీ షికార్లకూ వెళ్ళ వచ్చు దురదృష్టవంతులైన స్త్రీలు ఎంతమంది తన అదృష్టాన్ని చూసి యీర్ష్య పడతారో! తనూ సారథీ అటు పారిస్ కార్నర్‌లో, మౌంట్‌రోడ్డు పొడుగునా, మాంబళం అంతా, సొంత కారులో షికారుకు పోతూంటే, ఎన్ని ప్రాణులు నిరాశతో ఆత్మహత్యలకు పూనుకుంటాయో!

సరస్వతికి హఠాత్తుగా – మెరుపులాగ – భావం మనస్సుకు తట్టి గిలిగింతలు పెట్టింది "దావా వాళ్ళు గెలిచారనీ, ఆస్తి అంతా పోయిందనీ సారథికి వుత్తరం రాస్తే అతడు ఎలా ఫీలవుతాడు? ఎంత ఆదుర్దాగా తన పక్కకు పరుగెత్తుకు వస్తాడు? తరవాత నిజం చెబితే ఎంత ఆశ్చర్యం— ఎంత తమాషా "

ఆమె గడియారం వంక చూసింది అతడు వచ్చేందుకు యింకా గంట మాత్రమే టైముంది ఈ తమాషా, నాటకం ఆడదలుచుకుంటే వెంటనే చేయాలి కాయితంమీద గబగబా

నాలుగు వంక్తులు రాసి, పనిమనిషిని పిలిచి రిక్షాలో వెంటనే వెళ్లి సారథికి యివ్వమని పంపింది

పనిమనిషి పావుగంటలో తిరిగివచ్చింది పనిమనిషికంటే ముందుగా సారథి వస్తాడనుకుంటూ, ఎంతో ఔత్సుక్యంతో ఎదురుచూస్తున్న సరస్వతికి యీ సంఘటన కొంత ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది

పనిమనిషి చేతినుంచి కాయితాన్ని తీసుకుని ఆమె చదవ నారంభించింది

'నీవు తెలియ పరచిన ఘోరదుర్వార్త నామనస్సును కలవర పరిచింది ఇదివరకే నీకు చెపుదామనుకుంటూ మరచిపోయాను నాకు దీర్ఘమైనగుండె జబ్బువుంది అంత దైన్యావస్థలో వున్న నిన్నుచూసి, నేను బతకగలగడంకల్ల కనక ఎప్పటికీ ఆ ఇంటికివచ్చి నీకండ్ల పడదలుచుకోలేదు జరిగిన దాన్ని మరచిపో'

సరస్వతి వుత్తరం చదివి కుర్చీలోనుంచి లేచే ప్రయత్నంలో కాలుజారి గచ్చుమీద పడిపోయింది సంతత ధారగా కారుతున్న కళ్ళనీళ్ళల్లో క్రమంగా తగ్గిపోతున్న హృదయ స్పందనంలో—అప్పటి వరకు అనుమానంగా, అస్పష్టంగా కడుపులో కదుల్లాడుతున్న ఓమూగజీవి తనను ఏదో ప్రశ్నిస్తున్నట్టు తోచింది జవాబు చెప్పేందుకూ, లేచి కూర్చునేందుకూ ఆమె ప్రయత్నించింది కాని రెండుపెద్ద మేడలూ, యిరవై ఎకరాల వైశాల్యం గల భూఖండం ఆమె శరీరం మీద ఎక్కియింకా యింకా క్రిందకు అణచాయి